

Húsvét 6. vasárnapja 2014.

Bevezető

A mai, Húsvét 6. vasárnap olvasmánya és evangéliuma a Szentlélek eljövételére hangol bennünket. Az evangéliumban, az utolsó vacsora búcsúbeszédéből azt a részt halljuk majd, amikor Jézus megígéri tanítványainak a vigasztaló Szentlelket, aki örökre velünk marad. Milyen, az Egyházat, és annak tagjait, bennünket is megszentelő, megújító, Szentlélekben való hitünk? Vizsgáljuk meg lelkiismeretünket

Kirie litánia

Urunk, Jézus Krisztus, Te nyilvánítottad nekünk az Atya szeretetét. Uram, irgalmazz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te közbenjársz értünk az Atyánál. Krisztus kegyelmezz!

Urunk, Jézus Krisztus, Te megerősítesz bennünket Szentlelked által. Uram, irgalmazz!

Az Evangélium után

Képzeljük el az utolsó vacsora termében, az apostolaitól búcsúzó, Úr Jézust, mint végrendelkezőt, akit 12 (idézőjelben) „örökös” állt körül, és feszült figyelemmel hallgatták búcsúszavait.

Mit hagyott Krisztus örököseire?

A Szentlelket, mint ügyvédet. A Szentírás görög szóval Paraklétosznak nevezi őt. Pontos fordításban: ügyintéző, ügyvivő. Tehát „ügyvédet” rendelt mellénk, aki képviseli a mi érdekeinket.

Nemcsak a gyászolóknak van szükségük vigasztalóra, a búcsúzóknak bátorítóra, hanem mindnyájunknak egy jó ügyvédre, aki velünk marad örökre, és oly sikeresen intézi ügyeinket, hogy az ellen nincs, és nem is lehet kihez fellebbezni.

Mit hagyott Jézus örököseire?

Az igazság érvényesülését. A mai világ legnagyobb szélhámossága az igazság relativizálása. El akarják hitetni az emberekkel, hogy nincs objektív igazság. A dolgokat lehet így is értelmezni, meg úgy is. Nem érdemes hát kutatni az igazságot. Legyinteni kell rá, mint Pilátus, és cinikusan kérdezni: „Mi az igazság?”

Ha valamikor szükség volt a Szentlélekre, hát akkor éppen ma! Őt ugyanis Jézus az „**Igazság Lelkének**” nevezi. Megvilágosítására mulhatatlanul szükség van, hogy keressük szenvedélyesen az igazságot a mai hazug világban, rátaláljunk az igazságra az eszmei zűrzavarban, és éljünk az igazság szerint az erkölcs-telenség közepette is.

Mit hagyott Jézus örököseire?

Az árvaság feloldását. Munkácsy megrendítő festménye a **Siralomházban**. A halálraítélt bandavezér élete utolsó estéjén búcsúzik családjától. Felesége, kisgyermeké kétségbeesetten sír, a porkoláb közömbös arccal fegyverére támaszkodik. A halálraítélt tehetetlen fájdmában magába roskad. Nem tud vigasztalni, maga sem tud reménykedni. A tragédiából nincs kiút. A családra árvaság borul. A képet hosszan szemlélve a kislányt sajnáljuk legjobban. Árva lesz. Borzasztó a gyermek számára, ha szülőtlen árva marad!

Hasonló árvaságérzés fogja el a tanítványt, ha elveszti tanítóját. Pl. amikor **Szókratész**zel megitták a méregpoharat, filozófus tanítványai kétségbeestek. Legtehetségesebb tanítványa, Platón írja, hogy Szókratész halála után megbénultak. – Sivar üresség szakad a tanítványra, ha tanító nélkül árva marad.

Érthető, ha **az apostolok szívét** is elszorította az árvaság érzése, amikor Jézus búcsúzott az utolsó vacsorán tőlük. De a Mester nem engedett a siralomház-hangulatnak. Nem magára gondolt, hanem apostolaira. Őket akarta megvigasztalni. És mivel vigasztalta őket?

„Nem hagylak árván titeket, visszajövök hozzátok.” Itt nem azt ígéri, hogy majd a világ végén dicsőségesen visszatér, vagy, hogy a halál pillanatában eljön értünk. **Itt a húsvéti feltámadását ígéri**, amely három nap múlva be is következik. Visszajött a halálból. És attól kezdve teljesül: „Én veletek maradok a világ végezetéig.”

Keresztre lehet őt feszíteni, lándzsával át lehet szúrni, sziklasírba lehet zárni, még öröket is lehet sírja mellé állítani. De csak nagypénteken! Húsvétkor viszont nyilvánvalóvá lesz, hogy ő él! Halálra vált örök jelentik a főtanácsnak: „Jézus Krisztus feltámadt, Jézus Krisztus él!” És az apostolok is ezt az örömhírt viszik majd a világba: „**Jézus Krisztus feltámadt, Jézus Krisztus él!**”

Mi nem egy vallásalapító szektájához tartozunk, aki valamikor élt, de aztán meghalt és eltemették, hanem az élő Jézus hívei vagyunk, aki elpusztíthatatlanul **ÉL**.

Mit hagyott Krisztus örökösire?

Szeretetét. „Aki teljesíti parancsaimat és szeret engem, azt Atyám is, én is szeretni fogom,” – mondja Jézus.

A legnagyobb hiánycikk ma a világon a szeretet. És a holnap embe-
re még inkább sóvárogni fog a szeretetre. A szeretet hiánya azt jelentené: bekövetkezett Az Ember Tragédiájának eszkimó jelenete, és ember és ember közt „jeges úr lakik”. Ahol ez van, ott a legnagyobb vigasztalás az Atya és Jézus irántunk való szeretetének ígérete.

Isten részéről ez nem jelenti, hogy szükségszerűen sikeres lesz a földi életünk, hanem azt, hogy ez a szeretet mindent a javunkra fordít az életben. Merjünk bízni abban, hogy az Úristen tudja, mi válik a mi javunkra. És ha ebben bízunk, akkor ez a szeretet önmagunk fölé emel minket, és képessé tesz még a lehetetlen megtételére is.

Az Úr Jézus utolsó vacsorai búcsúbeszédéből nem a Siralomház hangulata, nem a magába roskadó reménytelenség árad, hanem dinamizmus, és győzelmi hangulat. Mi nem egy süllyedő hajóhoz láncoljuk magunkat, nem egy halálba induló tragikus hős elszánt követői vagyunk. Hanem annak a Jézusnak, aki azt mondja nekünk: „Bízzatok, én legyőztem a világot! Én veletek vagyok mindennap a világ végéig!”

Ámen.

F. F.

Ismerjük a mondást: Aki a múltat nem becsüli, a jövőt nem érdemli.

Hősök napja

Csak emlékeztetésként. Május utolsó vasárnapja 2001 óta újra a hősök emléknapja. 1943-ban írott verset ismertetek:

„Sok szülőnek elvitték a fiát,
Orosz földön ásták meg sírját,
Magyar vitézeknek sírhalmára,
Nincs, ki koszorúkat kössön rája.
Nincs, ki virágot ültessen rája,
Senki sem borul a sírhalmára,
Sem az anyja, sem kedves hitvese,
Sem pedig a szeretett gyermeke.
Orosz nemzet éghajlata alatt,
Síró fűzfa sűrű könnyet hullat,
Hullasd könnyeidet szomorú fa,
Tudjuk, hogy a magyar vitéz sírja.”

És Bíró László tábori püspök körleveléből is idézek részleteket.

„A magyarság hosszú, nehéz történelme során, különösen a honfoglalás és Szent István király ezer esztendővel ezelőtt történt államalapítása óta a haza megszámlálhatatlan fia és leánya harcolt fegyverrel vagy a nélkül Magyarország, a magyar nemzet védelmében, illetve vállalt vértanúságot a hazáért. Tetteik nagyban hozzájárultak ahhoz, hogy fennmaradt a magyar nemzet és a magyar állam.”

Nevük világító csillagként ragyog magyar múltunk egén.

Urunk, azoknak, akik itt a földön dicsőséget szereztek hazánknak, add, hogy részük legyen az örök dicsőségben. Ámen.